

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: V. Z.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2023, č. j. OAM-16712-5/ZR-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil platnost zaměstnanecké karty žalobce podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil žalobci podle § 46e odst. 2 téhož zákona lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Důvodem zrušení zaměstnanecké karty byla skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Konkrétně trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 26. 7. 2023, č. j. 3T 79/2023-75 byl odsouzen pro

spáchání přečinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody na 1 rok s odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu 3 let a trestu propadnutí věci.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné. Namítá, že žalovaný měl s ohledem na mimořádné okolnosti – v zemi jeho původu probíhá válečný konflikt a žalobce je svou léčbou omezen na Českou republiku, užít „zmírňujícího“ správního uvážení. Uvedl, že od roku 2008 se v České republice (dále jen „ČR“) léčí s genetickou generalizovanou epilepsií (do zletilosti byl léčen ve FN Motol, nyní na poliklinice Budějovická v Praze). Na území Ukrajiny nebyla tato léčba možná, proto ukrajinská lékařka doporučila jeho rodičům léčbu v Praze, která žalobci velmi pomohla. Nyní dochází na pravidelné kontroly 1 x za 3-4 měsíce. Žalobce má za to, že aplikací příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců se žalovaný dopustil jednání v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména s principy lidskosti. Žalobce není schopen si v zemi původu ani v jiných zemích (časová náročnost) zajistit adekvátní lékařskou péči, tím je porušeno jeho právo na ochranu zdraví.
4. Napadené rozhodnutí dále negativně zasáhlo i jeho soukromý a rodinný život. Uvedl, že na území ČR žijí jeho rodiče, jediný sourozenec a žalobcova družka s dítětem, které od dvou měsíců jeho věku žalobce vychovává. Naproti tomu na území Ukrajiny zmítaném válkou nežije již nikdo z jeho rodiny a město X, v němž žil před svým odjezdem do ČR, je válkou výrazně zasažené. Žalobce přes výše uvedené připustil, že jeho právo na soukromý a rodinný život pravděpodobně nepřevažuje nad ochranou veřejného zájmu, tak jak je o tom přesvědčen u jeho práva na ochranu zdraví.
5. Dále uvedl, že v důsledku jeho onemocnění byla u něho vyloučena i jakákoliv vojenská služba, tedy nemůže být své zemi nápomocný ani v tomto směru.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 1. 2024 s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu žalobní námitky odmítl.
8. Zdůraznil, že vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty vyvolal sám žalobce závažným protiprávním jednáním (v příslušném trestním soudním rozhodnutí jsou popsány dva útoky na zákonem chráněný zájem), které spočívalo ve spáchání úmyslného trestného činu, za který byl soudem ČR pravomocně odsouzen, kdy vědomě za úplatu, navíc opakovaně, umožnil osobám cizí státní příslušnosti, o nichž nikdo neví z jakého prostředí a s jakým úmyslem směřují na území členských států Evropské unie, přicestovat bez jakýchkoliv povolení na území ČR, která žalobce přívětivě přijala a umožnila mu zde žít a pracovat. Uvedené jednání je dle žalovaného vysoce škodlivá a protispoločensky zaměřená protiprávní činnost, která může vážně ohrozit bezpečnost ČR. Žalobce si dle žalovaného musel být vědom toho, že páchá úmyslnou trestnou činnost se všemi možnými důsledky pro něj i jeho rodinu. Dle žalovaného žalobce účelově zaměňuje příčinu za následek. Pokud by dodržoval zákony hostitelské země, nemusel by podstupovat předmětné správní řízení.

9. Žalovaný odmítl námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Zopakoval argumentaci uvedenou již v napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že rozhodoval podle ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, proto mu nepřísluší zabývat se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života (odkázal v tomto směru např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013); z důvodu veřejného zájmu však byl povinen takto rozhodnout. V této souvislosti poukázal i na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (bod 1. „*Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*“), v němž je v bodě 2. uvedeno: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“ Z toho dle žalovaného vyplývá, že správní orgán může do soukromého a rodinného života cizince zasáhnout v mezích stanovených zákonem, v daném případě zákonem o pobytu cizinců a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V posuzovaném případě žalobce spáchal úmyslný trestný čin, proto žalovaný postupoval dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a zrušil žalobcovo povolení k pobytu, a to bez ohledu na závažnost trestného činu či výši trestu. Odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, v němž se uvádí, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Teprve pak se správní orgán musí s touto námitkou vypořádat. Žalobce však v průběhu celého správního řízení námitku nepřiměřenosti ve vztahu k čl. 8 Úmluvy neuplatňoval, po celou dobu řízení byl pasivní a neuvedl nic, co by mohlo naznačovat existenci důvodů, které by mohly ovlivnit rozhodování žalovaného.
10. Žalovaný konstatoval, že nezpochybňuje žalobcem popisované rodinné vazby, které v ČR má, namítl však, že absentuje jakákoliv konkretizace jak jednotlivých osob, kterých se má údajně týkat, tak i to, jakým způsobem a jakou intenzitou zasáhne napadené rozhodnutí do těchto vztahů u jednotlivých osob. Vůbec pak není zřejmé, zda by takový zásah byl nepřiměřený.
11. Žalovaný odmítl žalobcovu argumentaci zdravotním stavem. Uvedl, že neexistuje žádný záznam o tom, že by se žalobce od roku 2008 až do února 2022 na území ČR zdržoval a byl zde léčen, jak tvrdí v žalobě. Pokud by pouze dojížděl do ČR, nic mu nebrání, aby v této praxi pokračoval. Z lékařské zprávy doložené k žalobě dle žalovaného nevyplývá např. odkázanost žalobce na pomoc jiných osob podmiňující tak jeho setrvání na území ČR. Namítl, že pokud údajné zdravotní omezení žalobci nebránilo ve spáchání opakovaného trestného činu (tj. poměrně náročné činnosti – několika hodinové řízení motorového vozidla, když převážel nelegální migranty), ani ve výkonu pracovní pozice, na základě které získal zaměstnaneckou kartu (montážní dělník, brusič nástrojů a kovů), nebude mu jistě zdravotní stav bránit ani v tom, aby se vyrovnal se situací, kdy nebude moci nějakou dobu využívat výhod, které mu skýtá pobyt v ČR.
12. K argumentu žalobce stran získávání informací žalovaným z cizineckého informačního systému (CIS) v rámci tohoto řízení žalovaný uvedl, že v něm nejsou uvedeny žádné rodinné vazby, a žalobce nic v této souvislosti v průběhu celého řízení neuvedl.

13. Dále namítl, že argumentace ozbrojeným konfliktem na Ukrajině nemůže sloužit k automatické ochraně cizinců, kteří páchají na území ČR opakovanou úmyslnou trestnou činnost. Udělení jakéhokoli pobytového oprávnění nemá primárně sloužit např. k vyhýbání se vojenské povinnosti a žalobce se nemůže dožadovat zachování pobytového oprávnění jenom proto, aby se před svými povinnostmi schovával v zahraničí. Zdůraznil, že žalobci nebyla uložena povinnost vrátit se na území Ukrajiny. Je na žalobci kam vycestuje, popřípadě zda si pobyt na území ČR zařídí jiným způsobem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, čj. 3 Azs 235/2022-27). Není porušena ani zásada non-refoulement, neboť žalobce není navrácen na území země, ve které mu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný zdůraznil, že žalobce může všechny své přátele a známé navštěvovat, či dojíždět na pravidelné lékařské kontroly na území ČR na základě bezvízového styku mezi ČR a Ukrajinou.
14. Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že žalobce podal na území ČR žádost o mezinárodní ochranu, což znamená, že může až do pravomocného rozhodnutí o této žádosti nadále pobývat na území ČR. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

15. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného. Namítl, že žalovanému nepřísluší zabývat se stupněm nebezpečnosti jím spáchanému trestného činu (to přísluší pouze trestnímu soudu), a v této souvislosti hodnocením jeho zdravotního stavu (ke schopnosti spáchat trestnou činnost). Za nepřipustné a necitlivé považuje i ničím nepodložené závěry žalovaného o vyhýbání se vojenské povinnosti. Přiložil kartu osvědčující jeho invaliditu III. stupně a výpis z účtu, kterým dokládá příjem pravidelných invalidních dávek z Ukrajiny. Z důvodu invalidity není vojny schopný.
16. Žalobce s odkazem na žalobu zopakoval, že si je vědom toho, že jeho právo na rodinný a soukromý život nepřevažuje nad ochranou veřejného zájmu, proto argumentaci žalovaného k této oblasti považuje za nadbytečnou a nebude se k ní vyjadřovat. V žalobě pak jasně uvedl, že žalovaný měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení s ohledem na jeho právo na ochranu zdraví. Namítl, že na Ukrajině nebyla adekvátní léčba epilepsie dostupná, proto se od roku 2008 léčí v ČR. Zdravotní péče v zemi jeho původu je i v důsledku ruských útoků na civilní infrastrukturu na velice nízké úrovni. Proto nemohl spoléhat „pouze“ na vyhovění této jeho správní žalobě, a dne 27. 11. 2023 požádal o udělení dočasné ochrany na území ČR, jako osoba blízká držiteli dočasné ochrany, kdy držitelem je družka L. R., s níž vychovává jejího postiženého syna. Dočasná ochrana mu udělena nebyla. Následně proto požádal o mezinárodní ochranu. Doložil některé lékařské zprávy prokazující jeho léčbu epilepsie v ČR.
17. V následném doplnění repliky žalobce uvedl, že žalovaný jeho rodinné poměry a partnerský vztah bez dalšího negoval. Žalobce ve správním řízení uváděl, že na území ČR žije jeho nejbližší rodina – rodiče a sourozenec, družka žalobce a její syn. V rozhodnutí uvedeny nejsou, přestože žalovaný mezi podklady rozhodnutí uvádí lustraci v cizineckém informačním systému, v němž jsou údaje rodičů uvedeny. Dále namítl, že návrat na Ukrajinu (trvající válka) či usídlení se v jiné zemi, na rozdíl od žalovaného, považuje s ohledem na nutné výlohy spojené s léčbou za vyloučené. Závěrem uvedl, že

napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný dle jeho názoru nepostupoval v souladu s §3 správního řádu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Usnesením ze dne 22. 1. 2024, čj. 32 A 7/2023 soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.
19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

20. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
21. Žalobce pobývá na území ČR na základě zaměstnanecké karty platné od 7. 2. 2022 do 6. 2. 2024.
22. Dne 24. 10. 2023 žalovaný z moci úřední zahájil řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zjištění (aktuálním výpisem z Rejstříku trestů) a obdržení trestního příkazu Okresního soudu v Břeclavi, dle kterého byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku. Na straně 2 napadeného rozhodnutí je popsána uvedená úmyslná trestná činnost žalobce, tj. dva případy, kdy žalobce jako řidič osobního vozidla nelegálně a za úplatu převezl několik osob cizí státní příslušnosti (které neměly oprávnění k pobytu na území ČR) přes hraniční přechod z území Slovenské republiky do ČR.
23. Žalovaný dále opatřil výpis z CIS. Z něho soud zjistil, že žalobce je svobodný, nejsou v něm uvedeny žádné další údaje o jeho rodinných příslušnících. Do ČR přijel dne 1. 2. 2022, byla mu vydána zaměstnanecká karta s platností od 7. 2. 2022 do 6. 2. 2024. Dále je uvedena adresa jeho pobytu v ČR a název a sídlo jeho zaměstnavatele.
24. Žalobce využil svého práva ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a dne 24. 10. 2023 se seznámil s podklady rozhodnutí s tím, že se vyjádří do 30 dnů. V písemném vyjádření (podrobně popsaném na straně 2 napadeného rozhodnutí) žalobce vyjádřil lítost nad svým jednáním a srozumění s tím, že z důvodu pravomocného odsouzení pro spáchání trestného činu mu zřejmě bude zaměstnanecká karta zrušena. Alternativně proto požádal o udělení víza za účelem strpění. Popsal své pohnutky a současně obavy z návratu na Ukrajinu z důvodu strachu o svůj život a bezpečí, zmínil i obavy o „manželku a malého syna“ (bližší identifikaci k nim neuvedl).
25. Dne 16. 11. 2023 bylo vydáno napadené rozhodnutí.

B. Právní závěry

26. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

27. Krajský soud úvodem upozorňuje, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
28. K námitce nepřezkoumatelnosti krajský soud uvádí, že jde o námitku, kterou by soud musel posoudit ještě předtím, než přistoupí k věcnému hodnocení v žalobě uplatněných námitek. Podle ustanovení § 71 odst. 3 s. ř. s. platí, že žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby činí 30 dnů od doručení rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 11. 2023. Poslední den pro podání/rozšíření žaloby, byl den 27. 12. 2023 (tj. první pracovní den po sobotě 23. 12. 2023 a následujících svátcích 24. - 26. 12. 2023, na který by připadl poslední den lhůty). Žaloba, která byla žalobcem podána poslední den lhůty na poštu (dne 27. 12. 2023) a soudu doručena dne 28. 12. 2023, námitku nepřezkoumatelnosti neobsahovala. Tu žalobce, a pouze v obecné rovině, poprvé uplatnil až v rámci doplnění repliky dne 6. 3. 2024. Jedná se tak o opožděnou žalobní námitku; současně soud námitku nepřezkoumatelnosti, k níž by musel přihlédnout i z úřední povinnosti, neshledal [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné.
29. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo **zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37**, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
30. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, **jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu**.
31. Mezi účastníky není sporné, že v důsledku pravomocného rozhodnutí, kterým byl žalobce odsouzen za úmyslný trestný čin [§ 340 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku] byly splněny podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty na základě § 46e odst. ve spojení a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
32. Spor je především o to, zda a v jaké míře měl žalovaný při svém rozhodování o důsledcích žalobcem spáchané trestné činnosti na veřejný zájem a bezpečnost ČR posuzovat možný zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, případně do jeho práva na ochranu zdraví.
33. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaný pak nebyl povinen posuzovat přiměřenost takového rozhodnutí ve vztahu k žalobcovu soukromému a rodinnému životu, neboť mu to zákon výslovně neukládá. Sám žalobce ve správním řízení navíc neuváděl žádný konkrétní zásah, který by byl porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebo pro který by se správní rozhodnutí neslučovalo se základními principy ústavního řádu ČR. Krajský soud souhlasí s žalovaným v tom, že správní orgány nejsou povinny automaticky hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince u všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Nejde-li o speciální případ podložený konkrétní argumentací

účastníka, posuzují správní orgány standardně přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Ustanovení § 37 odst. 1 uvedeného zákona správním orgánům tuto povinnost neukládá (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015–27, bod 11; ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016–30, bod 23; ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016–47, bod 16). Zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří byli odsouzeni za úmyslné trestné činy, a představují tak potenciální hrozbu pro společnost, již z povahy věci převažuje nad individuálním právem tohoto cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008–101; ze dne 24. 9. 2015, čj. 6 Azs 163/2015–47).

34. Určitou výjimku z tohoto pravidla představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. K tomu jsou správní orgány povinny přihlédnout, pokud jej účastník konkrétně namítá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017–26, body 10 a 11). V žalobcově případě správní orgán nepochybně zasáhl do jeho soukromého a rodinného života, avšak takový dopad bude mít na všechny cizince v podobné situaci (tj. na ty, kteří byli pravomocně odsouzeni za spáchání úmyslného trestného činu), kteří na zdejším území po nějakou dobu pobývali a vytvořili si tu osobní vazby, ať už přátelské, nebo rodinné. Tento zásah však je ospravedlněn veřejným zájmem na tom, aby se v ČR nezdržovali cizinci odsouzení za úmyslné trestné činy, jak zcela správně uzavřel žalovaný. Pokud žalobce chtěl úspěšně namítat nepřiměřený zásah do svých práv podle čl. 8 Úmluvy, měl uvést, v čem konkrétně takový zásah spočívá, kterých osob a jakým způsobem se dotýká, a proč je v jeho případě nutno ustoupit od ochrany společnosti před pachateli úmyslných trestných činů. To však neučinil, resp. učinil tak pouze v obecné rovině vědomosti si své trestné činnosti, lítosti nad svým jednáním, a srovnáním s následkem (zrušení platnosti zaměstnanecké karty). S podklady, které žalovaný shromáždil před vydáním rozhodnutí, se žalobce seznámil, žádné výhrady k nim neuplatnil, doplnění podkladů nežádal, sám žádné důkazy nepředložil. Ke svému soukromému a rodinnému životu ve svém písemném vyjádření uvedl pouze v obecné rovině „...nepřichází v úvahu, abych se s manželkou a malým synem vrátil na Ukrajinu...“, aniž by k těmto osobám sdělil bližší údaje (jména, věk, státní příslušnost, bydliště, pobytový status, jakým způsobem by to zasáhlo do jejich života a pod). Stejně tak se ani slovem nezmnínil o svém zdravotním stavu, jeho závažnosti, či o tom, že by se na území ČR léčil již od roku 2008, ač k tomu měl k tomu dostatek příležitosti a svého práva vyjádřit se využil.
35. Teprve v žalobě začal žalobce tvrdit, že od roku 2008 se v ČR léčí s genetickou generalizovanou epilepsií, o čemž doložil zprávu z neurologického vyšetření – Poliklinika Budějovická v Praze 4, ze dne 18. 10. 2023. Poprvé rovněž uvedl, že na území ČR žijí jeho rodiče, jediný sourozenec a jeho „družka s dítětem“, které od dvou měsíců jeho věku žalobce vychovává. Opět schází jakákoliv bližší identifikace těchto osob. V doplnění repliky žalobce poprvé uvedl (pouze) jméno své družky a skutečnost, že dítě jeho družky (nikoli manželky jak uvedl v písemném vyjádření ve správním řízení) je postižené.
36. Je tedy zřejmé, že ve správním řízení žalobce neuvedl nic, co by mohlo svědčit o jakémkoli zásahu do jeho soukromého a rodinného života, natožpak o zásahu natolik intenzivním, nepřiměřeném a bezdůvodným, pro nějž by jeho právo na soukromý a rodinný život mohlo převažovat nad ochranou veřejného zájmu. K žalobcově námitce, že

v rozhodnutí jeho rodiče a sourozenec uvedeni nejsou, ač žalovaný tvrdí, že při svém rozhodování vycházel z informací z CIS, v němž dle žalobce jsou údaje rodičů uvedeny, krajský soud konstatuje své zjištění (viz bod 23. tohoto rozsudku), že žádné údaje o rodičích žalobce či jeho sourozenci, případně družce, v CIS uvedeny nejsou. Žalovanému proto nelze vytýkat, že je v rozhodnutí nezmínil. Krajský soud se se závěry žalovaného ztotožňuje. Ostatně žalobce, jak je uvedeno již výše, do popředí nad ochranu svého soukromého a rodinného života staví své právo na ochranu zdraví.

37. Žádné informace o zdravotním stavu žalobce se ve správním spisu nenacházejí. Ke svému zdravotnímu stavu se žalobce poprvé vyjádřil až v žalobě. Žalovanému tak nelze klást k tíži, že o zdravotním stavu žalobce a tvrzené léčbě v ČR neměl žádné povědomí, když žalobce se o něm (jeho závažnosti) v průběhu správního řízení vůbec nezmínil a žádné doklady či lékařské zprávy nedoložil. Mohl tak jistě učinit při osobním seznámení se s podklady rozhodnutí, či ve svém písemném vyjádření, což se nestalo.
38. Krajský soud zdůrazňuje, že podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud proto vycházel z obsahu správního spisu. Nadto krajský soud uvádí, že žádné z ustanovení zákona o pobytu cizinců dopadající na posouzení předmětné věci žalovanému neukládá, aby se při posuzování dopadu rozhodnutí do žalobcova života zabýval hodnocením jeho zdravotního stavu či dostupností lékařské péče v zemi jeho původu či jiné zemi, kde by se žalobce usadil, ve smyslu „zmírňujícího“ správního uvážení, jak se toho žalobce dovolává. Uvedená žalobní námitka je nedůvodná. Pakliže se žalovaný o zdravotním stavu žalobce zmínil ve vztahu k původně udělené zaměstnanecké kartě spojené s výkonem povolání a trestné činnosti žalobce, učinil tak v reakci na žalobní námitky, Uvedené platí i o reakci žalovaného na žalobní námitku o (ne)schopnosti žalobce k výkonu vojenské služby. Soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí, nikoli vyjádření k žalobě.
39. Krajský soud s odkazem na výše uvedené a z důvodu nadbytečnosti neprovedl k důkazu žalobcem předložené lékařské zprávy, průkaz o jeho invaliditě a bankovní výpis o výši a frekvenci jeho invalidních dávek z Ukrajiny (§ 52 odst. 1 s. ř. s.).
40. Je nepochybné, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin. Nemůže jistě očekávat, že stát, který mu poskytl možnost zde pracovat a pobývat, bude takové jednání bez následků tolerovat. Znění ustanovení § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví správnímu orgánu jednoznačnou povinnost rozhodnout určitým způsobem, jsou-li splněny podmínky uvedené v zákoně (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 As 34/2011–85, bod 15; ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013–51, bod 18; či ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017–26, bod 9). Žalobci nebyla rozhodnutím o zrušení platnosti zaměstnanecké karty uložena povinnost vrátit se přímo na Ukrajinu, proto nebylo ani povinností žalovaného posuzovat, zda žalobci při návratu na Ukrajinu hrozí nějaké nebezpečí. Je na žalobci, kam vycestuje. Ostatně tato otázka není aktuální, neboť z vyjádření žalobce i žalovaného je zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, může proto na zdejším území pobývat až do pravomocného rozhodnutí o této jeho žádosti.
41. Soud tedy po provedeném přezkumném řízení a po zhodnocení žaloby dospěl k závěru, že žádná z námitek není důvodná. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

VI. Náklady řízení

42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Hradec Králové 25. března 2024

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně